

S
P
I
N
A
V
E
T
R
I
K
Y

marek
j u d a

www.SpinavePenize.cz

Rád bych poděkoval všem, kteří mi pomohli svými radami při psaní této knížky nebo jinak přispěli k jejímu vzniku. Děkuji Bětce, Borkovi, Davidosovi, Evě, Hance, Honzovi, Irce, Janě, Jarce, Jirkovi a jeho choti, Margit, Martině, Michaele, Páje, Rostovi, Tomášovi, Vendovi a dalším.

Marek Juda

Špinavé triky

Tato knížka je volným pokračováním knihy Špinavé peníze. Její děj je smyšlený a veškerá podobnost s reálnými osobami nebo událostmi je náhodná.

Copyright text 2012 © Marek Juda
Cover design 2012 © Rostislav Sládek
Photo 2012 © Luděk Krušínský

ISBN 978-80-260-3426-1

Prolog

Rychlý člun letěl nocí po hřebenech vln. Měl vypnutá poziční světla, aby na sebe zbytečně nepřitáhl pozornost. Dva výkonné motory za sebou nechávaly pruh zpěněné vody. Občas se celý vznesl do vzduchu, aby vzápětí dopadl jeho laminátový kýl s tupým úderem zpět na hladinu. Nárazy otloukaly oba členy posádky navlečené do červených záchranných vest a házely jimi ze strany na stranu. Naštěstí to už neměli daleko. Na volném moři vyzvedli z nákladní lodě balík s metamfetaminovými tabletami a jeden menší kovový kufřík, které dostali za úkol dopravit k rybářskému molu. Tam si vše převezme další kurýr a oni se vrátí domů o něco bohatší. Už měli ty peníze skoro v kapse. Muž za kormidlem téměř cítil jejich vůni. Na chvíli se zasníl a představoval si nový dům na předměstí, symbol společenského postavení, na který šetřil.

Jejich člun byl díky použitým plastovým materiálům a úzkému tvaru pro radary hlídkových lodí téměř neviditelný. Zvlášť, pokud bylo moře zvlněné jako nyní. Umožňoval jim proklouznout kolem nich a v případě potřeby snadno ujet. Jediné, čeho se báli, byly helikoptéry nebo léčka při předávce. Pro pašeráky drog měl zákoník jen jeden trest, trest smrti.

Vlhký sláný vzduch jim čechral vlasy a kapky mořské vody jim ulpívaly na obličejích. Oba pečlivě sledovali obzor, aby se vyhnuli rybářským trawlerům vyrážejícím z přístavu. Jenže nebyli jediný téměř neviditelný objekt plující ve zdejších vodách. Před pár dny spadlo za bouře z obrovské dopravní lodě několik kontejnerů. Tmavé kovové kvádry o velikosti skříně nákladního vozu plně naložené levnou asijskou obuví se jen tak tak držely na hladině. Nad vodu vystupovala jen jejich nepatrná část, menší než u ledovce.

Člun najel do hrany jednoho z nich rychlostí téměř sto kilometrů za hodinu, aniž by jeho posádka zpozorovala hrozící nebezpečí. Ocelový kontejner bez potíží rozerval laminátové dno plavidla po celé délce a utrl jeden motor. Oba muži měli co dělat, aby se při srážce udrželi v otevřeném kokpitu. Člun se rychle plnil vodou. Řev motorů a svištění větru ustaly. Kapitán duchapřítomně vytočil telefonní číslo svého kontaktu, vychrlil na něj aktuální pozici podle palubní navigace a požádal o pomoc. Než stačili udělat cokoli dalšího, poto-

pilo se jim plavidlo pod nohama i se zásilkou pečlivě uloženou v podpalubí na přídi. Pomalu klesalo natočené bokem ke dnu a po cestě vypouštělo řetízky bublin.

Oba muži se tiše houpali na černých vlnách několik kilometrů od světél mrkajících z pevniny. Mlčky uvažovali o tom, jak moc rozrušený bude jejich šéf a jestli neměli raději zůstat v utopeném člunu.

■ Cílová prémie

„Miláčku, a je opravdu nutné, abych se máčel v nějakém studeném bazénu, když se můžu všechno naučit u moře?“ zeptal se zpruzený Ajťák. Pořád si nemohl zvyknout na suverenitu, s jakou mu jeho krásná blondatá dívka organizovala život. Měl ji velmi rád, takže se to pokoušel snášet.

Velmi často přemýšlel o tom, proč si ho vlastně vybrala mezi tolika muži, kteří o ni pravidelně projevovali zájem. Zcela jistě to nebylo kvůli penězům. Ajťák byl ve skutečnosti poměrně zámožný člověk, ale pečlivě to tajil nejen před svou přítelkyní, ale před světem obecně. Souviselo to s ne zcela standardním způsobem, jakým zbohatl, když ještě pracoval v bance. Jeho zaměstnavatel se ho chtěl diskrétně zbavit, přestože nebyl z ničeho obviněn a ani na něj neměli žádné porušení interních předpisů. Nakonec se s ním šéfové dohodli a Ajťák dobrovolně odešel s tučným odstupným v kapse.

Později investoval své peníze skrze krycí firmu registrovanou v daňovém ráji do nákupu domu s několika byty v turistickém centru na Floridě. Koupil ho díky finanční krizi velmi levně. Veškerý výnos nechával na účtech nastrčené firmy. Pro svoji osobní potřebu si nic nepřevedl a ani svůj dům nikdy nenavštívil. K životu mu zatím stačilo odstupné a doufal, že se mu výhledově podaří sehnat jinou práci. Měl v plánu nechat to tak dalších patnáct let, než budou jeho činy promlčené. Dál bydlel na střídačku ve svém panelákovém bytě a u své přítelkyně.

„Drahý, nepojedu s tebou přes půl světa, abych pak zjistila, že se bojíš strčit obličej pod vodu,“ namítla slečna věcně.

Ajták kradmo pozoroval její velká ňadra a představoval si, jak asi vypadají v neoprenu. Byla příliš velká k její štíhlé postavě, což se mu ale velmi líbilo. Občas si stěžovala, že ji z nich bolí záda, a dráždila ho tím, že si je nechá chirurgicky zmenšit. Nemyslela to vážně, ale bavilo ji sledovat, s jakou vervou jí to rozmlouvá. Věděla, že jí kolegové v bance i Ajták přezdívali Barbína, a bylo jí to jedno.

„No jo, ale proč musím na ten kurz nádechového potápění. To přece není součást zkoušek,“ stěžoval si marně Ajták.

„Trochu jsem ti upravila osnovy,“ culila se na něj Barbína. „Se svým přístupem dřív nebo později pod vodou něco vyvedeš a začneš se topit. Bude pro nás oba mnohem snazší, když si to natrénuješ dopředu v bazénu, abys mi potom nepanikařil při ponoru.“

„A ty ses už někdy topila?“

„Já ne, jsem metodická a dávám si pozor.“

„Tak já budu taky.“

„Abych tě motivovala, dostaneš cílovou prémii. Pokud překonáš tři a půl minuty na nádech, udělám pro tebe v neděli večer úplně cokoli, co si budeš přát,“ svůdně se usmála.

Ajták se zamyslel. „Fakt všechno?“

„Ano.“

„Takže mi třeba vymaluješ byt?“ vytáhl starý vtíp.

„Pokud je malování bytu tvoje nejtajnější přání, udělám to.“

„A můžu se podívat na internet pro trochu inspirace?“

„Tři a půl minuty,“ zopakovala Barbína a dolila si víno.

■ Pan X

„Pan X, jak mu říkáme, poskytuje služby čínské mafii, muslimským teroristům, politikům, policii, a někdy dokonce i nám v CIA,“ vysvětloval situaci starší distingovaný pán v konzervativním černém obleku, bílé košili a červené kravaté svému mnohem méně formálně oblečenému společníkovi. Za okny kavárny přecházeli rychlým krokem chodci a schovávali před studeným mrholením krky pod límce.

„Nikdo neví, kdo to je, jestli vůbec existuje nebo se jedná o skupinu osob,“ pokračoval. „Je jako yetti, spousta lidí o něm mluví, ale nikdo ho zatím na vlastní oči neviděl.“ Pán v obleku se pobaveně zasmál vlastnímu vtípu. Mladší muž s krátce stříženými vlasy nehnul ani brvou. Jako vždy si sedl zády ke zdi. Jeho zrak přeskakoval mezi dalšími hosty v poloprázdné kavárně. Ne, že by někoho z nich vyhodnotil jako riziko, ale zvyk je železná košile.

„Pan X je apolitický a jde mu čistě o peníze. Jeho služby nejsou levné, ale je možné se na něj spolehnout. Nabízí outsourcing všech činností, které si doposud obstarávali zločinci sami. Dělá pro gangstery přesně to, co různé poradenské firmy, a je v tom velmi dobrý.“

Mladší společník ho poslouchal, aniž by dal najevo, co si o tom všem myslí. Seděl rovně jako pravítko. Nebyl vysoký, ale měl široká ramena.

„Až doposud jsme jeho činnost sledovali, ale nepatřil mezi naše hlavní cíle,“ pokračoval starší muž. „Někdy nám byl i užitečný. Jenže – blíží se volby a někteří kandidáti se snaží uhrát body poukazováním na naši nečinnost, nebo dokonce spolčování se s podsvětím. Minulý týden se mě na pana X vyptávali z jedněch novin. Pochopitelně jsem jim nic neřekl, ale jeho existence pro nás teď představuje závažný problém. On je teď váš jediný úkol. Brzy dojde k plánované obměně části agentů na stanici CIA v Kuala Lumpur. Budete mezi posilami. Moc se nespolehejte na něčí pomoc. Místní už si na spolupráci s panem X zvykli a každá změna bolí. Až ho najdete, nechte ho zatknout, zastřelit, ať ho přejede auto, to je jedno. Ale proveďte to nanejvýš diskrétně, ať stopy nevedou k nám.“

Prüserová stanice

Stanice CIA bývá součástí ambasády a její přesné umístění stejně jako identita pracovníků jsou tajné. Vedoucí stanice má obvykle diplomatický pas, ale například Jonathan Banks, šéf stanice CIA v Islámábádu, působil tajně bez krytí jako obchodník. Když na něj bylo vystaveno předvolání k pákistánskému soudu kvůli útokům bezpilotních letadel Predator na členy Tálibánu, musel rychle uprchnout ze země.

Stanice CIA v Kuala Lumpur patří mezi ty menší. Pozornost k sobě přitáhla dvakrát. Poprvé, když se stal zástupce šéfa stanice Harold James Nicholson nejvyšším odsouzeným důstojníkem CIA pro špionáž a jediným v historii, který byl za ni odsouzen dvakrát po sobě. Dařilo se mu totiž prodávat Rusům tajemství i v době, kdy už seděl ve vězení. Podruhé pak, když stanice nepředala FBI důležité informace o zdejší schůzce teroristů Khalida al-Mihdhara a Nawafa al-Hazmiho z al-Káidy, kteří pak unesli 11. září 2001 dopravní letadlo a nabourali s ním do budovy Pentagonu. Každý v CIA, kdo měl alespoň trochu na výběr, se snažil službě na této stanici vyhnout.

Zkušební várka

Pan X zuřil. Měl pro to dva velmi dobré důvody. Ti idioti utopili velkou zásilku drog, na kterou čekal jeho vážený klient. Způsobili mu tím škodu finanční, ale co bylo horší, utrpí také jeho pověst spolehlivého dodavatele, na které si tak zakládal. Bude mu trvat nejméně dva týdny, než zorganizuje dopravu dalších metamfetaminových tablet. Jeho zákazníci z nejdůležitější čínské mafiánské skupiny na ně netrpělivě čekali a jakékoli zdržení u nich vždy vyvolávalo agresivní nálady.

Druhý důvod byl z dlouhodobého hlediska ještě mnohem závažnější. Vyrobit metamfetamin je celkem jednoduché. Stačí k tomu efedrin od barmských dodavatelů a malá dílna, třeba v přívěsu, která může dodávat i sto tisíc tablet denně. Thajci jim říkají yaba, šílená droga. Pilulky berou dělníci na dlouhých směnách v průmyslových podnicích, řidiči dálkových kamionů, studenti i návštěvníci diskoték. Problém je, že metamfetamin poškozují srdce a játra, brání ve spánku, vyvolává paranoidní bludy a může způsobit i smrt.

Pan X si nechal vyrobit vzorek nové syntetické drogy, která měla menší vedlejší účinky než tablety yaba, takže po ní umíralo méně zákazníků. Kromě toho způsobovala mnohem rychlejší závislost. Pan X financoval její vývoj. Měl to být jeho zlatý důl. Všichni ho o ni budou prosit a on díky ní získá velkou část trhu. Však ho také stál výzkum nemalé peníze. Když se podařilo otestovat první várku na návštěvnících jedné diskotéky v Šanghaji, nechal si poslat

veškeré dosud vyrobené zboží a recepturu, aby mohl zahájit její výrobu ve velkém. Chemik, který drogu vytvořil, vypadl hned druhý den nešťastnou náhodou z okna, takže už technologický postup nikomu neprozradí. Sám jednou žertoval, že u něj bude bezpečný jako v hrobě. A měl pravdu.

Všechny vzorky i návod na výrobu teď spočívaly v kufříku na dně moře. Kdokoli je může vylovit a ukrást mu ovoce jeho práce. To nehodlal připustit. Zároveň si byl vědom, že kolem jeho osoby krouží policie, zvědavá konkurence, a dokonce i CIA, přestože se všemi z nich tolik let úspěšně spolupracoval. Nemohl si dovolit začít shánět nějakého hloubkového potápěče, protože by se to rychle rozkřiklo. Rozhodl se chvíli počkat, než se situace uklidní.

■ Nádechové potápění

„Dámy a pánové, vítám vás na kurzu freedivingu neboli nádechového potápění,“ zahlaholil instruktor na skupinu svých oveček. Byl svalnatý, opálený a dobře naladěný. „Kdo z vás se potápí s přístrojem?“

V pronajaté učebně vysoké školy se zvedlo několik rukou. Seděla v ní nesourodá skupina asi dvaceti osob, většinou mužů. Přihlásili se na kurz z různých pohnutek. Někteří toužili zjistit, kde jsou jejich hranice, pár se zajímalo o nádechové potápění jako o sport a jeden mladík byl fascinován představou lovení tropických ryb harpunou.

„Kdo si myslí, že potápění je adrenalinový sport? Je jedno, jestli s přístrojem, nebo bez něj.“

Onen mladík se chystal přihlásit, ale když zjistil, že by se jeho ruka ocitla nahoře sama, raději ji nechal dole.

„Správně. Potápění není adrenalinový sport. Kdo hledá vzrušení, ať si skočí z letadla. Pod vodou je třeba zachovat klid a snížit spotřebu vzduchu. Adrenalin je váš největší nepřítel. Dnes si dáme teorii a zítra ráno ji vyzkoušíme v bazénu. Mezitím budete hodně pít. Každý do sebe nalije za den dva litry

vody. Budeme dělat přestávky, abyste mohli chodit na záchod. Komu se nebude chtít na záchod, ten málo pije. Je vám to jasné?“

Všichni zabručeli, jako že ano, někteří si poslušně přihnuli z donesených lahví.

„Ještě o tom budeme mluvit, ale zítra ráno, prosím, nalačno, dobře hydratovaní, ale žádný čaj, kávu nebo kocovinu. Kofein zrychluje srdeční tep, plný žaludek vám brání se pořádně nadechnout. Já sám nejím před závody jeden den. Vás nebudu trápit, tak prosím lehkou večeri a bez snídaně.“

Část frekventantů kurzu potichu frfňala.

„Takže, jak zní nejdůležitější zásada freedivera?“

Nikdo si netroufl tipnout, aby se hned na začátku neztrapnil.

„Hlavní je pod vodou dobře vypadat,“ sdělil jim instruktor a prohrábl si vlasy. „Pak je tu ještě jedna podobně důležitá věc. Bublináři, to jsou ti s přístroji, vás nikdy nesmí vidět vylézat z vody.“ Dal žákům čas, aby obě rady strávili. „No, a další pravidlo zní, nikdy se nepotápějte sami. Ani v bazénu, ani ve vaně, nikde. Něco se posere, vy zemřete, nebo si poškodíte mozek a strávíte zbytek života v posteli ve vegetativním stavu. Jak se u nás říká, bude z vás zelenina.“

Pokud se snažil získat pozornost svých žáků, dokonale se mu to povedlo.

„Tak – a teď si probereme poškození organismu tlakem, takzvaná barotrauma, hypoxii, black out, sambu a úrazy vodními živočichy.“

Ajták se opřel do židle. Pořádně se napil minerálky z PET lahve a přemýšlel, co všechno bude s Barbínou provádět, pokud tenhle kurz přežije ve zdraví. Moc těm řečem o sambě a black outu nerozuměl, ale něco mu říkalo, že se asi nejedná o nic příjemného ani bezpečného.

Nováček

„Dobrý den, pane Watsone, vítejte na palubě,“ přivítal nováčka zástupce šéfa stanice CIA v Kuala Lumpur. Když mu podal ruku, vrátil se zpět do velkého koženého křesla za svým stolem.

První, co agenta Watsona zarazilo, byla fotografie rodiny na stole. Byla totiž obrácená směrem k návštěvníkům. Působilo to lacině a na efekt. Na zdech visela celá řada zarámovaných diplomů a ocenění. Vedle nich obrázek zástupce šéfa stanice v maskovací uniformě s útočnou puškou vybavenou podvěšeným granátometem. Vypadalo to jako kancelář bývalého vojáka, jenž se stal úspěšným manažerem. Jenže nic z toho nebyla pravda. Watson si svého šéfa před nástupem trochu proklepl. Nikdy nesloužil v ozbrojených složkách. Neměl na to fyzicky ani mentálně. Watson věděl, že šéf vystudoval daňové poradenství, neúspěšně podnikal, a když strýček Sam nabídl možnost pracovat pro vládu, zvolil jistotu státního zaměstnance.

Tipoval, že ho v dětství spolužáci šikanovali pro jeho nevysokou postavu a malé sebevědomí. Masivní stůl představoval hradbu pana domácího před návštěvníky. Všiml si také, že židle pro návštěvy je neobvykle nízká, zatímco křeslo za stolem nezvykle vysoko. Další drobný trik, jak ukázat hostům, kdo je tady pánem. Rozhodl se neseznámit ho se svým úkolem týkajícím se likvidace pana X, protože mu nevěřil.

„Ptal jsem se vás, jakou jste měl cestu,“ přerušil tok jeho myšlenek zástupce.

„Dobrou, děkuji,“ vrátil se na zem Watson. Zavrtěl se na své malé židli, protože měla navíc velmi nepříjemný sedák a podivně tvarovanou opěrku zad. Nejspíš si ji zástupce šéfa stanice vybral proto, aby se u něj hosté zbytečně dlouho nezdržovali. Ještě se se svým nadřízeným nestačil poznat a už ho Watson začínal mít plné zuby.

Falešný Palestinec

Život na stanici CIA v Kuala Lumpur probíhal bez větších překvapení. Agenti sledovali činnost svých čínských a ruských protějšků a monitorovali občasné návštěvy islámských radikálů z celého světa, kteří se zde rádi mezi sebou scházeli. Snažili se proto získat mezi místními islamisty tajné spolupracovníky. Tu a tam se jim to povedlo – ať už uplácením, nebo vydíráním. Z přesvědčení pro CIA žádný zdejší muslim nepracoval.

Netušili, že do Malajsie dorazil na výpomoc člen Muslimského bratrstva. Nechával si říkat Ibrahim el-Ghazzawy, ačkoli nepocházel z palestinské Gazy, ale z Egypta, kde jeho soukmenovci nedávno vyhráli parlamentní i prezidentské volby. Občas také používal příjmení al-Filasteenee, Palestinec. Obě jména zvolil tak, aby mu všeobecná podpora Palestinců mezi Araby pomohla v jeho svatém boji proti Izraeli, Spojeným státům a vůbec celému hříšnému Západu.

Ačkoli patřil k většinovým sunnitům a šíity považoval za odpadlíky od opravdové víry, dostalo se mu odborného vzdělání v šíitském Íránu a působil nějaký čas také v Libanonu jako člen Hizballáhu. Strana Alláhova o sobě sice prohlašuje, že se jedná o politickou organizaci, ale standardní politické strany nemají v arzenálu rakety středního doletu ani neunášejí cizince. V každém případě je její kontrašpionáž považována mezi teroristickými organizacemi za nejlepší a Ibrahim byl dobrým žákem.

V bazénu

Brzy ráno v neděli, hned po dechových cvičeních a strečinku těla a plic, naskákali budoucí freediveri do bazénu, aby si vyzkoušeli v praxi to, co se včera snažili pochopit v teoretické rovině. Rozdělili se do dvojic. Na Ajťáka vyšlo, že bude nejprve zajišťovat parťáka a k trhání rekordů se dostane v druhé várce. První desítka kurzistů se rozdýchala pomocí série cviků, které měly za cíl je uklidnit, snížit tepovou frekvenci srdce a připravit tělo i mysl na to, co je čeká. Namočením obličej do studené vody u nich došlo k vyvolání reflexu

potápějících se savců, kdy srdce zpomalí tep a tělo omezí krevní oběh v končetinách ve prospěch srdce a mozku. Na pokyn se zhluboka nadechli, položili se na hladinu břichem dolů a svésili ruce volně ke dnu. Někteří leželi v klidu, jiní se začali po chvíli kroutit a škubat sebou. Když už jim nedovolila vůle vydržet déle pod vodou, zachytili se rukama za okraj bazénu, postupně se jeden po druhém vynořili a prudce dýkali. Nikdo neomdlel ani neměl jiné potíže.

Když přišla řada na Ajťáka, začínal cítit chlad pronikající přes jeho tenký neopren. Zhluboka vydechl a pak do sebe nacpal tolik vzduchu, kolik ho byly jeho středně velké plíce schopny pojmout. Zavřel oči, ruce pustil pod sebe a snažil se na nic nemyslet. Kolega se ho letmo dotýkal prsty na zádech.

Brzy mu začala být zima. To bylo špatně. Tělo si vyrábí teplo třesavkou, přičemž spotřebovává kyslík a ten byl zrovna úzkoprofilové zboží. Plác. Partner ho lehce pleskl po zádech. První minuta. Ajťák mu ukázal, že je o. k. Znovu prošel všechny svaly a snažil se je uvolnit. Zima se mu zakousla do celého těla. Nemyslel na nic. Měl zavřené oči. Přišel první výrazný stah bránice. Reflex spuštěný hromadícím se oxidem uhličitým říkal tělu, že je třeba se nadechnout. Snažil se to ignorovat. Plác, další minuta. Tak aspoň nebudu za pitomce, napadlo ho. Teď už budou signály přicházet po půl minutách. Další křeč v hrudníku. Tohle už přestávala být legrace. Jeho tělo se na hladině kroutilo a nadsakovalo. K tomu se do něj zakusovala zima víc a víc. Teď už to byl jen boj vůle a snaha zachovat si tvář.

Plác, dvě a půl minuty. Ještě chvílku, nutil se. Potřeba nadechnout se už byla nesnesitelná. Nezbylo mu než se začít vynořovat. Zachytil se rukama okraje bazénu a pomaličku skrčil nohy pod sebe, aby se postavil na dno. Do toho přišlo další plácnutí, tři minuty. Postupně se posouval ke kraji, ale hlavu držel stále pod vodou. Hrudník sebou škubal, ale mysl už věděla, že se blíží konec utrpení. Najednou ho napadlo, že jestli omdlí, nebude se jeho pokus počítat. Plác, tři a půl minuty. Klepal se čím dál víc. Pomalu vztyčil hlavu z vody a prudce zhluboka dýchal. Ještě něco, vzpomněl si. Sundal si masku z obličejce, vyloudil na tváři nucený úsměv a zvedl do výše pravou ruku se signálem o. k. Jsem z vody, jsem v pohodě. Instruktor se na něj chvíli díval, načež mu oznámil: „Tři čtyřicet dva,“ a přesunul se k další dvojici.

„Ty vole, z tebe šly vlnky až na břeh, jak ses klepal,“ potěšil ho kolega. „Byla mi zima,“ procedil Ajťák. Zuby mu drkotaly o sebe. Musel hned z vody do tepla. Vysoukal se na kraj bazénu, kde ze sebe sundal neopren. Našel topení a přitiskl se k němu zády. Třesavka za chvíli ustala. Uvědomil si, že těsně splnil Barbíniny kvalifikační předpoklady pro večer plný fantazie, ale byl tak vyčerpaný, že se z toho nijak neradoval. Objektivně vzato, jednalo se o průměrný výsledek. Kromě paní se dvěma a půl minutami, které dal kurz její manžel za trest, dosáhli všichni ostatní časy mezi třemi a čtyřmi minutami.

„Jednou jsem chtěl zkusit, jaké to je, když omdlím při dušení,“ prozradil jim instruktor. „Klekl jsem si a nechal kamaráda, aby mě zezadu škrtil. Než jsem omdlel, viděl jsem takovou žlutou mlhu a všechny nepříjemné vjemy zmizely. Topení je hrozné, protože se vás tělo snaží vyprudit k nějaké činnosti, abyste si zachránili život. Když už to vzdá, nechá vás na pokoji a cestu vám zpříjemní docela pěknými pocity.“

No to je teda útěcha, napadlo Ajťáka. Máme tu hitparádu smrti. Utopení získává druhou příčku hned za milosrdným umrznutím a daleko před hnusným upálením. Večer dorazil Ajťák k Barbíně zcela vyčerpaný. Beze slova jí podal diplom s vyznačeným časem a šel si nalít pivo.

„Gratuluji,“ pochválila ho slečna. „Jak se ti to líbilo?“

„Masochismus,“ odpověděl mezi dvěma loky Ajťák. „Ale aspoň se teď nemusím několik dní mýt.“

„Už jsi přemýšlel o tom, kam chodí všichni ti freediveri na záchod, když jsou celý den v bazénu a hodně hydratují?“ nadhodila Barbína.

„Že by?“

„Přesně tak. Jdi se nejdřív vysprchovat a pořádně vyper všechny věci.“

„Ach jo,“ postěžoval si Ajťák.

O jedno pivo a půl hodiny později se mu už klížily oči. Barbína na něj čekala, jak slíbila, naaranžovaná v posteli. Měla na sobě průhlednou košilkou a šibalský výraz na tváři. Ajťák jí dal pusou, otočil se na bok a okamžitě usnul. Dívka se pobaveně zasmála, protože něco takového předpokládala. Sáhla do nočního stolku, kde měla přichystanou knihu Uvězněná od Marcela Prousta. Ajťák nebyl první, koho na kurz poslala.

Hledej kufřík

Agent Watson nezhálel. Ihned po svém příjezdu začal shromažďovat všechny dostupné informace o panu X. Maskoval to jako snahu zorientovat se v místní situaci. Vyžádal si také velké množství údajů o jiných osobách a operacích, které ho vůbec nezajímaly, aby snížil pravděpodobnost, že někdo odhalí jeho pravé poslání. Žádný oficiální úkol zatím nedostal.

Velmi brzy pochopil, že identifikovat, kdo se skrývá za pseudonymem pan X, nebude vůbec jednoduché. Před ním se o to snažilo několik pracovníků stanice. Sledovali jeho známé spojky, pozorovali místa, kde si dával schůzky, a snažili se získat nějakého informátora z jeho okolí. Zatím se k němu nikdo nepřiblížil ani o píď. Pan X měl velmi malou organizaci, kterou řídil železnou rukou, a jakékoli pochybení svých podřízených řešil jejich likvidací. Jediným částečným úspěchem byla rekrutace domovníka v jedné z jeho nemovitostí jako informátora. Dobře mu platili, ale zatím od něj nedostali nic zajímavého. Rozhodli se mít s ním trpělivost, protože jiného člověka poblíž pana X nebyli schopni sehnat.

Štěstí se na Watsona usmálo v okamžiku, kdy pročetl hlášení malajské tajné služby týkající se nálezů dvou těl. Policistům se je podařilo identifikovat jako dva námořníky, kteří se občas nechávali najímat na dopravu kontrabandu. Policie vyslechla manželku jednoho z nich a podle ní byl po návratu z poslední zakázky velmi nervózní a pořád opakoval něco o ztraceném kufříku s nějakým důležitým obsahem. Podle zmínky v závěru zprávy byla pravděpodobným adresátem osoba známá jako pan X.

Jak to tak vypadalo, kufřík se někde po cestě zatoulal a oba kurýry to stálo život. Nejspíš v něm bylo něco opravdu cenného. Watsona napadlo, že pokud se mu podaří najít ten kufřík, ať už je jeho obsah jakýkoli, dovede ho k panu X.

■ Mladý Abdul

Ibrahim, falešný Palestinec z Muslimského bratrstva, nejprve po svém příjezdu do Malajsie vybral z řad místních studentů náboženství několik schopných mladíků a začal je cvičit v operativních technikách. Vynikal mezi nimi jeden, který se jmenoval Abdul Rabb Muntaqim, což v překladu znamenalo Otrok Pána mstitele. Al-Muntaqim je také jedno z 99 jmen Alláha uvedených v koránu. Ibrahim byl přesvědčen, že s takovým jménem je jeho svěřenec předurčen k něčemu opravdu velkému. Požádal ho, aby šel na americké velvyslanectví a trval na schůzce s někým z politické sekce. Abdul nadšeně souhlasil.

Brzy ráno se ve svém pokoji pomodlil. Vkleče se překláněl, až se čelem dotkl koberce otočeného směrem k Mekce. Opakoval, že není Boha kromě Alláha a Mohamed je jeho Prorokem. Po modlitbě se oblékl do černých kalhot, světle modré volné košile a na hlavu si dal bílou čepičku.

Na ulici mávl na taxi a nechal se vysadit dva bloky od amerického velvyslanectví, kam došel pěšky. Když dorazil ke vstupu do bílé budovy s červenými střechami a modrou kovovou bránou v ulici Jalan Tun Razak, požádal příslušníka námořní pěchoty u vchodu o kontakt na někoho, komu by mohl sdělit informace o radikálních islamistech. Mluvil dobrou angličtinou, zjevně nebyl rozrušený ani pod vlivem omamných látek, a tak ho po krátké telefonické konzultaci s někým uvnitř a osobní prohlídce nechali doprovodit jiným mariňákem do malé konferenční místnosti vybavené jednostranně průhledným sklem, kamerou a mikrofony. Tam hodinu čekal, zatímco ho jeden z důstojníků CIA sledoval.

Ozbrojený námořní pěšák s perfektně vyleštěnými lakýrkami hlídal za dveřmi na chodbě. Stál tam rovně, jako by spolkl armovací drát do betonu. Analytici zatím pracovali na Abdulově prověření. Prohnali ho svými databázemi i záznamy partnerských služeb včetně místní tajné služby, ale nic překvapivého nenašli. Potvrdilo se, že studuje ekonomii na zdejší univerzitě. Návštěvník mlčel obrácen čelem k zrcadlu a v duchu se modlil. Když bylo důstojníkovi jasné, že mu Abdul svým chováním nic neprozradí, zavolał svého kolegu, aby sledoval jejich rozhovor za zrcadlem, a sám vešel s přátelským úsměvem do místnosti.

„Dobry den, jsem Henry Ford z politické sekce,“ potřásl rukou Abdulovi, „jak vám mohu pomoci?“ Jméno, které použil, bylo stejně pravé jako mnoho dalších. Na všechny měl platné doklady.

„Jmenuji se Abdul Rabb Muntaqim,“ odpověděl mu návštěvník. Věděl, že jeho jméno znají, ale snažil se jednat zdvořile. „Přišel jsem, protože nesouhlasím s některými radikálními názory mezi studenty naší školy. Jsem pro mír a přátelství mezi našimi národy. Chtěl bych vyjádřit, že tyto radikální názory nepředstavují většinový postoj.“

„Zmiňoval jste se na recepci, že máte informace o radikálních islamistech,“ usmíval se na něj přátelsky automobilový magnát.

„Víte, já to nemyslel úplně doslova,“ kroutil se Abdul. „Nejspíš jsem se špatně vyjádřil.“

„Ale no tak, máte výbornou angličtinu, jistě byste neřekl něco, co jste nemyslel,“ tlačil na něj Henry.

„Omlouvám se, pokud to tak vyznělo. Chtěl jsem prostě říct, že ne všichni muslimové jsou nepřátelé Spojených států. Pouze nejsme tolik slyšet, jako ti nespokojení.“

„Nejsem úplně v obraze,“ tvrdil Henry Ford. „Můžete mi uvést nějaký příklad z vašeho okolí?“

„No, já nevím. Hodně lidí se vyjadřuje negativně vůči USA, ale ne vždycky to myslí doslova.“

„A jak poznáte rozdíl mezi tím, kdo to myslí vážně a kdo jen tak mluví?“

„Víte, já to tak jen odhaduji. Někdo třeba chodí na demonstrace, ale pak doma poslouchá západní hudbu a dívá se na americké filmy. Někdo jiný zas třeba tolik nemluví, ale pak na nějaký čas odjede, a když se vrátí, je z něj jiný člověk.“

„To se stává u vás ve škole?“ zajímal se Henry.

„To byl jen příklad, víte?“ vylouval se Abdul.

„Uvažoval jste někdy o studiu ve Spojených státech?“ zeptal se Henry. „Máme u nás velmi dobré ekonomické fakulty,“ nahodil Abdulovi udičku.

„Uvažoval, ale pro mou rodinu je to příliš drahé,“ přiznal smutně Abdul.

„To lze vyřešit. Máme tu shodou okolností takový program. Snahou naší sekce je přesně to, o čem jste se zmínil na začátku, povzbuzovat informovanost a vzájemné porozumění. Účastníci tohoto programu rozdávají informační brožury ve své komunitě, pořádají semináře o vaší kultuře pro nás Američany a mají možnost se v rámci výměnného pobytu dostat na pár semestrů na univerzity

ve Spojených státech. Veškeré náklady hradí stipendium jedné nadace. Čím větší snahu vidíme, tím lepší podmínky jim můžeme nabídnout. Zajímalo by vás to?“

„Ano, to zní zajímavě,“ přiznal po chvíli váhání Abdul.

„Výborně, vyplňte, prosím, tento stručný dotazník,“ přisunul před Abdula list papíru a drahé značkové pero. „Dám vám na to pár minut klidu,“ řekl a odešel jako Alenka na druhou stranu zrcadla.

„Tak co myslíš?“ zeptal se kolegy a vypnul na dálku v konferenční místnosti klimatizaci.

„Nic neví, ale mohl by se nám časem hodit,“ zhodnotil situaci druhý zpravodajský důstojník.

Dali si spolu kávu, zatímco pozorovali Abdula, jak pomalu pečlivě vyplňuje formulář. Když ho dole podepsal, nechali ho ještě nějakou dobu sedět o samotě, aby se pak snáze rozmluvil.

„Nesu vám nějaké ty brožury, jak jsem slíbil,“ postavil před Abdula kupku tiskovin a láhev vychlazené koly. „Tu propisku si nechte,“ ukázal na pero, „mám jich v kanceláři plný šuplík.“

„Děkuji,“ řekl Abdul a vděčně se napil. Po čele mu stékal pot. Byl zvyklý na vedro, ale tady už bylo přímo nedýchatelně. Oba agenti, kteří ho sledovali, si všimli jeho oroseného čela, ale správně usoudili, že se jedná o kombinaci vedra a nervozity. Přišlo by jim naopak divné, kdyby se mladík choval zcela suverénně. „Ještě než se rozloučíme, potřeboval bych zjistit něco pro svého kolegu,“ sdělil mu Henry Ford. „Studuje dálkově na univerzitě politologii. Teď píše práci o vztahu muslimů k západní civilizaci. Má podle zadání popsat nějakého člověka s radikálními názory. Nechce znát jméno, jen obecnou charakteristiku. Co nejvíce mu vadí, jak se to projevuje na jeho činech a tak. Dejte mi pro něj nějakou maličkost. Je to shodou okolností tentýž člověk, co rozhoduje o stipendiích. Je teď se svou prací tak trochu v koncích, protože nezná moc místních lidí. Vy pomůžete jemu, on vám a nikomu to neublíží.“ Agent Henry se na Abdula usmál jako prodejce ojetých aut.

Během příštích čtyřiceti minut mu Abdul prozradil pár obecně známých drbů o členech radikálních studentských kroužků a také informaci, že do města údajně dorazil jeden obzvláště pobožný muslim, který prošel svatou válkou

v Afghánistánu, Bosně a Iráku. Jeden ze studentů, který s ním mluvil, se prý zmínil, že nehodlá řečnit, ale konat. Důstojník CIA za zrcadlem zvedl telefon a chvíli do něj vážně mluvil.

Last minute

„Vstávej, musím do práce,“ trásla Barbína s Ajťákem. Nedávno povýšila ze sekretářky na vedoucí něčeho, co se anglicky jmenovalo Compliance. Měla sledovat, jestli všichni zaměstnanci v bance dodržují stanovená pravidla včetně slušného oblékání a zákazu milostných pletek na pracovišti. Ajťákovi to přišlo k smíchu, neboť oni dva se přesně takhle seznámili. Kromě toho byla sama Barbína popotahována předešlou šéfovou tohoto oddělení kvůli proklatě krátkým sukním.

„Vždyť je teprve půl sedmé,“ bránil se Ajťák.
„Šup, šup, vystřel z mojí postele,“ strhla z něj slečna příkrývkou. „Běž si třeba zaběhat, nebo jdi domů uklízet, ale neválej se mi tu. Máš deset minut, pak odcházíme.“

Ajťák se pomalu vyhrabal z postele a šel si vyčistit zuby. Snídani si koupí někde cestou. Ona byla skřivan, on typická sova. Představa ranního běhu mu přišla tak nesmyslná, že ji ihned vytlačil z mysli. Běhal jen, když mu měl ujet autobus nebo po něm někdo střílel. Souhlasil se Stingem, když zpíval: „Gentleman kráčí, ale nikdy neutíká.“

„Objednala jsem last minute do Egypta,“ prozradila mu Barbína, zatímco čekali na výtah. „Letíme příští sobotu na deset dní. Uděláš si zkoušky tam.“
„A nejsou tam teď nějaké nepokoje?“ zeptal se Ajťák nejistě.
„Jsou, ale ne tam, kam jedeme. Díky nim byl ten last minute za polovinu běžné ceny,“ vysvětlila mu.

Ajťák přijal její vysvětlení jako logické. Pustil si do sluchátek skladbu Authority od skupiny Biohazard, známou pod názvem Fuck the Rules, a vyrazil na metro. Písníčka celkem jasně vyjadřovala, co si myslel o autoritách a pravidlech.

Sledovačka

Když vyšel z brány, zamířil Abdul doprava podél vysoké betonové zdi, jež měla chránit velvyslanectví před útoky teroristů a zvědavými pohledy chodců. Usmíval se plný euforie z dobře odvedeného úkolu. Tahat CIA za nos bylo mnohem snazší, než si původně myslel. Báł se, že mu dají nějaké drogy, aby mluvil pravdu, nebo na něj použijí detektor lži. Kdyby zkusil něco podobného na Ibrahima, promluvil by si s ním někde za městem mezi čtyřma očima a velmi rychle by ho prokoukl. Tihle nevěřící psi proti nám nemají šanci, ujišťoval se. Jsou naivní, chybí jim morální zásady a nevyznají se v místních lidech. S Boží pomocí je vyženeme odsud i z Palestiny.

Kolem svištěla auta ve čtyřech pruzích na jednu stranu a čtyřech na druhou. Oba směry odděloval černobíle pruhovaný vyvýšený pás, na kterém stály lampy a značky. Minul kolumbijskou a o kus dál také syrskou ambasádu. Mířil do ústředního městského parku. Okolí se ani nesnažil kontrolovat, protože mu jeho „palestinský“ bratr vysvětlil, že by stejně sledovací tým neodhalil. Několikrát odmítl taxi, které u něj zpomalilo. V parku si sedl na lavičku, vytáhl z kapsy knížku a začal si číst. Sledovací tým se rozdělil. Dva muži evropského vzhledu na dohled od něj otevřeli průvodce, ukazovali prstem na obrázky a o něčem spolu diskutovali. Dva Malajci se každý zvlášť pomalu procházeli parkem. Nad všemi se tyčily věže do nedávna nejvyšší budovy na světě Petronas Twin Towers, odkud je mohutným teleobjektivem svého fotoaparátu pozoroval Ibrahim.

Podářilo se mu identifikovat členy sledovacího týmu, ještě než došli do parku, a teď si je v klidu nafotil. Byl sice výš než oni, ale dřív nebo později každý v okolí zvedl zrak, protože dvojčata ze skla a oceli vypadala opravdu monumentálně. Navíc, pokud by to neudělali, vypadali by mezi všemi těmi turisty podezřele. Odhadl, že dva „Evropané“ jsou přímo ze CIA, zatímco ti druzí dva jsou nejspíš vypůjčení od malajské tajné služby. Spokojeně se zasmál. Schoval fotoaparát do tašky a sjel výtahem do přízemí, odkud se vydal do svého pronajatého bytu. Neměl v úmyslu se ke sledovacímu týmu přibližovat. Abdul ještě chvíli posedí na lavičce, poté dojede metrem k domu svých rodičů a zítra půjde normálně do školy. Potvrdí tím svou legendu a CIA se o něm vůbec nic nového nedozví.

Ibrahim byl tak spokojený sám se sebou, že si nevšiml dvou mužů pana X, kteří pro změnu sledovali jeho. Panu X neušlo nic, co se dělo na jeho písččku. Zaznamenal Ibrahimův příjezd s nevolí, protože lidé jako on obvykle vyhazují věci do vzduchu a to má negativní vliv na obchod. Panu X vyhovovala napjatá rovnováha mezi všemi aktéry, neboť pak potřebovali jeho služby. Rozhodl se zjistit, co přesně má Ibrahim za lubem, a podle toho s ním naložit.

■ Přílet do Egypta

Letadlo s Ajťákem a Barbínou se točilo nad pobřežím a klesalo směrem na mezinárodní letiště v Hurghadě. Z kamenité pouště obklopené nevlídnými horami, přes kterou letěli poslední hodinu, se najednou vylouppl pás zeleně. Jeden vedle druhého se na něm tísnily hotely obklopené blankytně modrými bazény. Moře mělo u pevniny světlou barvu přecházející v hloubce do tmavě modré. Rozesety v něm byly desítky větších a menších ostrůvků a v průlivech mezi nimi projížděly výletní lodě i velká nákladní plavidla. Maličká autíčka a autobusy se hnaly po dlouhých rovných silnicích rovnoběžných s mořem.

Když vyšli na schody z letadla, opřelo se do nich ranní slunce. Všude byly cítit výfukové plyny. Dole netrpělivě túroval motor starý letištní autobus. Barbína si nasadila sluneční brýle. Rozhlédla se kolem a pak pomalu elegantně sestoupila dolů na rozpálený asfalt. S úsměvem nastoupila dovnitř a jako zázrakem se v davu vytvořilo jedno místo. Ajťák se krčil za ní nalepený na dveře. Objeli zprava budovu letiště a po stoupající rampě dorazili ke vchodu.

Po průchodu kontrolou v hale je nadháněči s cedulkami směřovali k dalším autobusům. Tam jim znuděný Arab ukázal rukou k otevřenému prostoru pro zavazadla, a když si je sami naložili, natáhl ruku pro baksíš. Ajťák se na něj přátelsky zašklebil a odměnil jeho snahu starou slovenskou desetikorunou, kterou našel ráno v krabičce s valutami. Egyptan spustil rozhořčený monolog zahrnující výrazy euro a dolar. Ajťák pokrčil rameny a česky mu odpověděl: „Ale já ti, chlapče, vůbec nerozumím.“

Chybějící loď

Watson usoudil, že ti dva mrtví nechtěli kufřík pana X ukrást. V takovém případě by je jistě nechal mučit. Buď aby mu prozradili jeho úkryt, nebo také jako výstrahu ostatním. Pan X považoval členy vlastní organizace, kteří se ho pokusili zradit nebo okrást, za nejnižší živočišný druh. Jejich mrtvoly ale žádné známky mučení nenesly. Někdo je zastřelil ranou zblízka do zátylku. To znamenalo, že se z nich pan X nesnažil získat žádné informace ani je netrestal za zradu. Spíš se jich zbavil pro neschopnost. Mohli jeho kufřík ztratit nebo si ho nechat ukrást od někoho jiného.

Agent Watson si nechal vyjet z počítače veškeré informace, které o mrtvých shromáždila místní policie a tajná služba. Policisté prohledali jejich bydliště, dílnu v přístavu i auta. Jediné, co nemohli najít, byl rychlý člun registrovaný na staršího z nich. Úplně se vypařil. Buď jim ho někdo sebral i s kufříkem, nebo se cestou k pobřeží potopil. Watson se rozhodl sledovat oba scénáře. Napsal styčnému důstojníkovi malajské tajné služby, aby se pokusil zjistit, zda kradený člun někdo neprodal s falešnými doklady. Kromě toho se měl v úmyslu poptat mezi profesionálními potápěči, jestli nedostali v poslední době nějakou neobvyklou zakázku.

V hotelu

Autobus po krátké jízdě zastavoval u různých hotelů a pokaždé několik cestujících vystoupilo. V předposledním došlo i na Ajtáka a Barbínu. Jeho interiér nezapřel arabskou architekturu. Dřevená vyřezávaná křesla a pohovky stály na podlaze s geometrickou mozaikou. Na zdobených sloupech visely černé kovové lucerny s žárovkami a z malovaného stropu masivní košatý lustr. Uvnitř haly byl hned za dveřmi umístěn magnetický rám. Vedle něj vysedával starší policista v bílé uniformě.

„Salam alejkum,“ pozdravila ho Barbína.

„Alejkum salam,“ odpověděl policista, aniž by si je příliš prohlížel.

„Běž zařídit pokoj,“ vyslala ho Barbína. Správně ještě měli několik hodin čekat, ale proč to nezkusit dřív? „Já zatím pošlu zprávu potápěčům a domluví s nimi dopravu na zítra ráno.“

„O. k.,“ souhlasil Ajťák a loudavě se vydal na recepci. Vybral si jednoho ze čtyř pracovníků, kteří nečinně postávali za přepážkou. Už od pohledu panovala v celém areálu značná přezaměstnanost. Osmero velkých hodin na stěně nad nimi ukazovalo čas v různých světových metropolích. Kromě Moskvy a Londýna se jednalo o destinace, ze kterých sem nikdo nejezdil. Hotel se snažil působit světověji, než ve skutečnosti byl.

„Přejete si nějaký hezký pokoj?“ usmíval se recepční na Ajťáka, jenž cítil ve vzduchu další žádost o bakšiš.

„Vy přece máte samé hezké pokoje,“ opáčil mu s úsměvem. „Viděl jsem jejich fotografie na webu vašeho hotelu.“

„Pán je v Egyptě poprvé?“ zasmál se Arab za přepážkou.

„Poprvé,“ souhlasil Ajťák.

„Budete muset počkat do dvou hodin,“ prohlásil recepční po chvíli významného ticha. Bylo teprve půl jedenácté dopoledne. „Pokoje ještě nejsou uklizené.“ Ajťák odhadoval naplněnost hotelu na nejvýše třetinu.

„Přijdu se zeptat za deset minut, jestli se náhodou něco neuklidilo,“ culil se na recepčního a odešel dřív, než mu stačil něco odpovědět.

O deset minut později se rozhovor s drobnými obměnami opakoval. Oba se na sebe usmívali a Ajťák slíbil další kontrolu za deset minut. Žádný další host na ubytování nečekal. Po pěti minutách opět navštívil recepci. Zaměstnanec za pultem se už tolik nesmál a snažil se odkázat Ajťáka na druhou hodinu. Ajťák pokyvoval hlavou, jako že chápe, a šel se uvelebit na pohovku. Barbína odložila svou knihu. Přesedla si do křesla na druhou stranu nízkého stolku, aby dobře viděla na Ajťáka a jeho vystoupení. Teď už pro něj nebylo cesty zpět. Počkal pár minut, načež znovu přistoupil k pultu.

„To je ale krásný den,“ pronesl Ajťák. „Strašně rád bych se dozvěděl něco o vaší kultuře a o vás osobně, když spolu máme strávit ještě několik hodin. Vy jste muslim, nebo koptský křesťan?“ Recepční nevypadal, že by se chtěl bavit o svém vyznání.

„Vypadá to, že se nám něco uvolnilo,“ připustil po symbolické kontrole svého počítače.

„To je skvělé,“ pochválil ho Ajťák. „Ale nemusíte spěchat. Máme spoustu času. Počkáme si na ten pěkný pokoj, jak jste říkal, a zatím si můžeme spolu povídat o vašem lidu, politice a tak.“

O pět minut později je vedl zřízenec chodbami k pokoji v prvním patře s výhledem na bazény, odkud to bylo blízko do hlavní restaurace. Vláčel za sebou jejich kufry plné potápěčského vybavení. Ukázal jim, jak nastavit klimatizaci a kde najdou další deky, kdyby jim bylo v noci zima, což Ajťák považoval za povedený vtíp. Strčil mu do ruky dvě eura a zřízenec s úklonou odešel.

„Kdybys dal tomu recepčnímu deset eur, už jsme mohli bydlet před hodinou,“ zkoušela ho Barbína, které se ale ve skutečnosti jeho vytrvalost docela líbila.

„Já už jsem prostě takový, drahá,“ odpověděl jí spokojeně Ajťák. „Jak mě někdo do něčeho tlačí, tak se kousnu a nejede přes to vlak.“

„A co kdybych tě teď nutila do nějakých intimností?“ navrhla mu a zkoumavě si ho prohlížela.

„Možná bych se nechal znásilnit,“ připustil Ajťák.

Za necelou minutu už ležel na posteli s Barbínou na sobě a předstíral, že je slušně vychovaný stydlivý hoch, který ještě nikdy nebyl se ženou. Zatímco Barbína předváděla, co vše je možné se naučit v kurzu břišních tanců, ozývaly se zvenčí hlasy dětí dovádějících na tobogánech pod jejich okny. Ajťáka napadlo, že jestli existuje ráj, musí se sakra podobat tomuhle místu.

■ Cesta minibusem

Ajťák s Barbínou dorazili na snídani mezi prvními. Barbína byla v pohodě, protože vstávala časně i doma, Ajťák se musel nechat z postele vyhnat. Po dlouhé cestě a tělocviku v manželské posteli se cítil poněkud malátný. Naložil si palačinky, polil je čokoládou a k tomu si nabral do hrnečku horkou vodu na černý čaj. Barbína zvolila müsli, trochu žlutého melounu a mátový čaj. V klidu se najedli a vzali si s sebou na cestu každý dvě lahve vody.

Venku už panovalo pořádné vedro. Listy palem vysázených podél cesty se líně komíhaly ve větru. Trávník vytvořený z nějaké podivné husté vegetace zaléval

zahradník v zeleném overalu smradlavou vodou pocházející nejspíš z kanálu. Bujnému porostu to zřetelně prospívalo, i když se většina kalné vody musela odpařit dřív, než se dotkla kořenů rostlin. Ajťákovi se z toho puchu zvedal žaludek.

Po dvaceti minutách čekání, kdy už byl Ajťák úplně propocený a začala ho pálit kůže na rukou, u nich zastavila starší japonská dodávka. Vystoupila z ní dívka v tričku s obrázkem potápěče, zamávala na ně a zakřičela s cizím přízvukem Barbíino jméno. Oba doběhli k autu a rychle do něj nastoupili. Pozdravili se s dalšími pasažéry, kteří jim odpověděli polsky, slovensky a anglicky. Potápěčka naskočila zpátky na sedadlo vedle řidiče. Arabsky mu udala směr k dalšímu hotelu. „Jalla, jalla,“ poháněla ho. Poté se otočila k Ajťákovi s Barbínou a představila se. Mluvila česky, ale bylo jasné, že to není její rodný jazyk. Ajťák ji tipoval na Maďarku.

„Já jsem Jenny. První den potápění?“

„Martin, Míša,“ představili se Ajťák s Barbínou. „Dnes první den. Tady Martin si chce udělat OWD,“ doplnila Barbína. Měla na mysli základní kurz potápění s přístrojem.

„A nechtěl by nejdřív intro dive?“ ptala se Jenny Barbíny. Bavily se o Ajťákovi v jeho přítomnosti, jako by byl dítě v kočárku. Navíc vůbec netušil, co mu to vlastně nabízí.

„Ne, půjde rovnou na kurz,“ rozhodla za něj Barbína. „Ať neztrácíme čas.“

„Dělal jsem u nás kurz nádechového potápění,“ pochlubil se Ajťák.

„Máte své vybavení, nebo ho budete chtít půjčit?“ zeptala se Jenny, aniž by dala najevo, zda Ajťákovu repliku slyšela. Přišlo mu, že jsou holky jedna jako druhá.

„Já potřebuji jen olova, Martin žaket a olova.“

Jenny si něco zapsala do papírů. Hned na to dodávka zabrzdila u dalšího hotelu. Potápěčka vyskočila a klusala do recepcce. Za moment se vrátila s partou opálených maníků s malými batohy a lahvemi vody v ruce.

„Ahoj,“ pozdravili česky.

Dostalo se jim několikajazyčné odpovědi. Minibus už byl zcela plný. Jenny někam volala mobilem a anglicky hlásila seznam posádky.

Na druhém konci města vyjel minibus na kopec a protáhl se dolů úzkým strmým průjezdem v hotelu až na pláž, kde zastavil. Na konci malého mysu stála nízká budova potápěčské základny s venkovními lavicemi částečně chráněnými pergolou před prudkým sluncem. Vypadalo to tam jak na konci světa. Vlevo za zdí vyjížděly na moře žluté lodě s proskleným dnem, kterým se turisté snažili vyfotit barevné ryby a doma se divili, že všechny fotky jsou mdlé a do modra. Vpravo na pláži předváděl nějaký Arab tlustým spáleným Ruskám vodní aerobik.

„Vystupovat,“ zavolala na posádku Jenny v několika jazycích.

■ Návnada

Ibrahim požádal své druhy z řad malajských radikálních muslimů, aby mu ihned nahlásili jakékoli dotazy na někoho se zkušenostmi z Afghánistánu, Bosny a Iráku, kdo by měl právě přijet do země. Nemají na ně odpovídat ani se snažit dozvědět o tazateli něco víc, ale jen okamžitě mu dát vědět. Za několik dní dva z jeho lidí ohlásili takový kontakt. Mezi řečí se na něj zeptal místní holič a o den později také zdravotní bratr z nemocnice. Ibrahim je každého pár dní sledoval, aby se seznámil s jejich zvyky, rodinou, bydlištěm a mohl si připravit ty správné argumenty pro nadcházející rozhovor. Ani jeden z nich se nesešel s žádným cizincem, ani nezaznamenal pokus o předání zprávy, ale to nic neznamenalo.

Holiče navštívil v jeho obchodě těsně před zavírací dobou. Po půl hodině volal kadeřník své manželce, že se dnes trochu zdrží, ať na něj raději nečeká s večeří. Po další půlhodině, kdy Ibrahim vyhrožoval smrtí jemu i jeho rodině, svolil, že se stane dvojitým agentem, a vyzradil mu vše o svých špiónských aktivitách. Označil mezi fotografiemi pracovníků ambasády, které pořídil Ibrahim teleobjektivem v jejím okolí, svého řídicího důstojníka, prozradil Ibrahimovi, na co se ho vypytał, co mu zjistil, kde jejich schůzky probíhaly a jak se spolu mohli zkontaktovat v případě potřeby. Když skončili, byl holič vystrašený k smrti.

Zdravotního bratra unesl maskovaný Ibrahim spolu s dvěma dalšími druhy, když se v noci vracel z nemocnice. Nacpali ho do dodávky a odvezli do dřevěné boudy za městem, kde na něm Ibrahim celý další den pracoval. Bratr byl tvrdší oříšek než holič. Protože neměl rodinu, bylo těžší mu něčím vyhrožovat. Ibrahim mu nechtěl způsobit žádná viditelná zranění, takže se jejich rozhovor poněkud protáhl. Nakonec i zdravotní bratr souhlasil s rolí dvojitého agenta. Popsal mu své aktivity a identifikoval dalšího zpravodajského důstojníka. Ibrahim mu slíbil peníze, které ale neměl v úmyslu vyplatit. Po akci hodlal oba zrádce popravít.

Největším překvapením pro Ibrahima byl fakt, že se oba informátoři scházeli se svými řídicími důstojníky v téže restauraci rychlého občerstvení v centru města. To bylo od nich velmi neprofesionální. Ibrahim si byl jist, že tam pořádají schůzky také s dalšími členy agenturní sítě, a tajně doufal, že si toto místo oblíbilo co nejvíce agentů CIA.

Vyplováme

„Všichni si někam sedněte,“ přivítal Pavel nováčky a šnorchlaře, zatímco potápěči si vyzvedli ve skladišti své věci v plastových přepravkách na zeleninu a nosili je na palubu lodě zakotvené zádí k nábřeží. Arabové nosili na palubu dvanáctilitrové lahve se vzduchem, několik se zelenožlutou nálepkou Nitrox a pár větších patnáctek.

„Tak co ty?“ přisedl si k Ajťákovi. „Chceš udělat nejdřív intro, nebo rovnou na kurz?“

„Co je to intro?“

„Zkušební ponor. Někdo tě vezme pár metrů hluboko, aby sis vyzkoušel, jak se budeš cítit.“

„A to bych měl na sobě vlastní vybavení?“

„Ano, ale instruktor by ovládal hloubku ponoru nafukováním tvého žaketu a držel tě celou dobu za láhev. Ty bys v podstatě jen kopal nohama a rozhlížel se kolem.“

„Tak rovnou kurz,“ rozhodl se Ajťák.

„Dobře. Normálně děláme první ponory z pláže, ale dnes mám málo instruktorů. Půjdeš s námi na útes, tam to zkusíme, a kdybys měl nějaké problémy, budeme pokračovat zítra ráno tady,“ ukázal na pláž u základny obklopenou turisty. Ajťák se rozhodl, že nebude mít žádné problémy. Představa, že by šaškoval před tak velkým publikem, ho děsila.

„Tak jo. Domluv se s Jenny, jakou potřebuješ výstroj, a běž na loď. Na palubě se chodí bez bot, uvnitř jen pokud jsi suchý. Když budeš chtít něco k pití, řekni si bubákům, máš to v ceně. Dáme dva ponory, mezi nimi bude oběd. Tady máš studijní materiály. Všechno jasný?“

Ajťák nafasoval zelenou plastovou přepravku s velkým bílým číslem, složil do ní své věci a pūjčenou nafukovací vestu zvanou žaket vybledlou od soli.

„První, co musíš udělat na lodi, je najít plnou láhev a připevnit na ni žaket a automatiku,“ vysvětlila mu Barbína. „Potom změříš tlakoměrem, jestli je v ní dost vzduchu, a vyzkoušíš, že ti výstroj správně funguje. Kromě toho si připravíš na opasek zátěž. Těsně před ponorem se oblékneš do neoprenu, nasadíš si zátěžový opasek a zapneš se do vesty, na které už máš připevněnou láhev s automatikou. Ploutve a masku si nasadíš na zádi. Před skokem do vody se vzájemně zkontrolujete s partnerem, že máš otevřenou láhev, nafouklý žaket, všechno drží na místě a tak. Rozumíš?“

Ajťák nervózně přikývl, že rozumí, ale v hlavě měl guláš. Bylo to příliš informací najednou. Pod jejím dozorem připevnil Ajťák na láhev žaket i automatiku a poté je vyzkoušel. Vše fungovalo bezvadně.

„Zavři láhev a půjdeme dát olova na zátěžák,“ zavelela Zlatovláska.

„To mi chceš říct, že si mám na sebe kromě téhle flašky, co váží alespoň patnáct kilo, žaketu, automatiky a dalších krámů vzít ještě nějaké olovo? Vždyť půjdu ke dnu jako kámen,“ vyděsil se Ajťák.

„Bez něj se vůbec nezanoříš,“ uklidňovala ho Barbína. „Věř mi. Neopren i vzduch v plicích tě potáhnou nahoru. Dám ti zatím šest kilo. Když budeš mít problém se zanořením, tak ti trochu přidám.“

Arabové odvázáli loď od nábřeží. Zpod zádi se vyvalil proud vody. Oknem kanceláře jim mávala jedna z instruktorek, která zůstala na břehu. Ajťák

pozoroval, jak se zem s hotely vzdaluje. Barbína seděla na bobku kousek od zádi kolébající se lodi a soustředěně navlékala olověná závaží na opasek. Na souš se ani nepodívala, jako by takhle vyplouvala na moře denně. Ajťák to nechápal. Sám cítil, jak mu tepe srdce vzrušením.

„Koukám, že už máš nastrojenou láhev,“ pochválil o něco později Pavel Ajťáka. „Kde ses to naučil?“

„To přítelkyně,“ ukázal Ajťák na vrchní palubu. Barbína tam nahoře bez chytala bronz. Způsobilo to vyliďnění dolní paluby a značně kyselé obličejce ženské části posádky. Pavel se zasmál.

„Šikovná holka.“

„Ba, ba,“ souhlasil Ajťák.

„Půjdeme spolu dolů na písčné plato,“ vrátil se Pavel k výuce. „Klekeme si na něj, já ti ukážu, co máš dělat, a ty to pak zopakuješ.“

„O. k.“

„Kdybys měl nějaký problém, dáš takhle dlaň hřbetem nahoru a zakýváš s ní na obě strany. Pak si můžeš ukázat třeba na ucho, že nemůžeš vyrovnat tlak, nebo na nohu, pokud bys měl křeč a tak.“

„Jasně.“

„Trochu si zacvičíme, a když nám zbude čas, tak si potom jen tak zaplaveme,“ slíbil mu Pavel.

„To by bylo super,“ souhlasil Ajťák.

■ Watson

Profesionálních potápěčů nebylo v okolí přístavu, odkud pocházeli oba mrtví, zas až tolik. Turisté se v Malajsii jezdili potápět na jiná místa, takže se většinou jednalo o opravdové dělníky moře. Netrvalo mu dlouho zjistit dvě věci. Nikdo po nich žádnou neobvyklou práci nechtěl a také to, že už je několikátá osoba, která má podobné otázky. Všechny chtěly vědět, jestli si je někdo nenajal na prohlédání potopeného rychlého člunu. Neznaly ale jeho polohu, takže si jejich služby samy objednat nemohly. Watson jim slíbil nějaké peníze, pokud se mu ozvou jako prvnímu, kdyby takový zákazník opravdu přišel. Bylo mu ale jasné, že by tu informaci nejspíš prodali všem, kteří se u nich vyptávali, ale za pokus to stálo.

První ponor

Ajták ověšený více než dvaceti kilogramy výstroje se pod černým neoprenem na prudkém egyptském slunci potil jako v sauně. Stál na zádi asi metr nad hladinou. Těžká láhev na zádech ho táhla k zemi a hranaté kusy olova na zátežovém opasku ho tlačily do boků. Na pokyn instruktora, který ho už čekal ve vodě, nakročil levou nohou s ploutví daleko za hranu paluby jako nějaká kreslená postavička. Vždycky si myslel, že potápěči dělají kotoul vzad. Zahučel do moře s široce roztaženými nohama. Pravou dlaní si držel automatiku a masku, aby mu je náraz na hladinu nevyrazil. Celý se ponořil. Najednou byla kolem něj spousta bublinek. Než se stačil vzpamatovat, vynesl ho žaket naplněný vzduchem zpátky nahoru. Voda ho příjemně ochladila. Vzpomněl si, co má udělat. Prsty pravé ruky si ukázal shora na vrchol hlavy, čímž vytvořil rukou velké O, jako že je o. k.

Pavel vzal do ruky hadici s tlačítkem ovládajícím vypouštění vzduchu z žaketu. Zvedl ji do výšky a naznačil zmáčknutí tlačítka. Ajták udělal totéž. Pak ho oba stiskli, vzduch se syčením opustil žaket a oni nohama napřed pomalu klesali dolů.

Hladina rychle minula jejich hlavy. Vlny se stříbřitě převalovaly nad nimi. Výstroj byla najednou lehká jako pírko. Vlevo dole zahlédl Ajták skupinu potápěčů plavajících k útesu. Mračna bublin stoupala od jejich hlav, aby se připojila k životodárné atmosféře nad hladinou. Písek byl šedý, ve vodě nad ním proplouvala hejna barevných ryb. Pocítil nepříjemný pocit v uších. Zmáčkl si prsty nos, opatrně do něj foukl a tím vyrovnal tlak ve vnitřním uchu s okolím. Nepříjemný pocit zmizel. Za chvíli dopadl na dno, čímž zvířil velký oblak písku. Pavel elegantně dosedl vedle něj. Podíval se k hladině a překvapeně zjistil, že se mu hůř dýchá, když má obličej otočený vzhůru. Instruktor se ho gestem zeptal, jestli je v pořádku, a Ajták mu odpověděl kladně.

Zaujalo ho, že mu nedělá žádný problém nadechovat se pod vodou. Necítil úzkost ani nic jiného nepříjemného. Bubliny vydechaného vzduchu hlučně proudily kolem jeho uší. Všiml si, že dýchá mnohem rychleji než Pavel, a pokusil se zpomalit svou frekvenci. Instruktor na něj zamával, aby upoutal jeho

pozornost. Ukázal si dvěma prsty na oči, aby ho Ajťák sledoval. Poté vyndal z pusu automatiku. Mezi rty mu neustále vyskakovaly bublinky vzduchu. Po několika vteřinách ji vrátil zpět. Pokynul Ajťákovi. Byla řada na něm.

Ajťák vyndal automatiku, nechal pusu zavřenou, protože neviděl důvod plývat drahocenným vzduchem, a za pár vteřin ji opět vrazil do úst. Pavel lehce zavrtěl hlavou, než ukázal o. k. Na to odchlípl dolní okraj masky od obličejce, čímž do ní vpustil vodu. Ta rychle zaplnila celý její vnitřní objem. Vzápětí zaklonil hlavu, přimáčkl rukou horní okraj masky k čelu a nosem do masky foukl vzduch. Ten vytlačil všechnu vodu ven. Ukázal na Ajťáka, aby to zopakoval. Napustit vodu nebyl problém, ale vytlačit ji vzduchem z nosu trvalo o něco déle. Ajťák na to potřeboval celkem tři výdechy. Když měl obličej v suchu, ukázal prsty o. k. Pavel mu symbolicky zatleskal a poté ukázal směrem k útesu.

Plavali spolu kousek nad pískem kolem věží z korálů plných jeskyň, kde se schovávala hejna ryb. Ajťák uviděl něco placatého s modrými skvrnami na zádech a dlouhým tenkým ocasem, jak víří spodní stranou těla písek, zřejmě ve snaze najít v něm něco k obědu. Hnědé sasanky se vlnily v proudu, zatímco jejich nájemníci klauni, které znal z kresleného filmu, proti němu vztekle vyrazili, jakmile se k jejich domovu přiblížil. Opět zaznamenal, jak jeho instruktor dýchá pomalu. Pokusil se tedy soustředit na pomalý hluboký nádech a ještě pomalejší výdech.

Protože vše hezké musí jednou skončit, přišel po nějaké době symbol palce nahoru. Neznamenalo to, že je všechno super, ale jednalo se o pokyn k vynoření. Po tříminutové bezpečnostní zastávce v pěti metrech se jejich hlavy vynořily nad vodu nedaleko zádi lodě. Oba dofoukli žakety, aby je nesly na hladině. Komíhali se tam jako dvě velké bójky. Ajťák si uvědomil, že má plný nos hlenů, a tak se vysmrkal do vody.

„Dobrý to bylo,“ zhodnotil ponor Pavel, když se vyškrábali po houpajícím se žebříku zpátky na palubu. Celkem byli dole hodinu. „Kolik ti zbylo vzduchu?“ „Devadesát barů,“ pochlubil se Ajťák.

„Tak to je slušný. Jestli ti to půjde takhle rychle, za chvíli nebudeme mít co cvičit.“

Fast food

Dvěma Ibrahimovým druhům se podařilo získat zaměstnání jako prodavači ve fast foodu v centru města, kde se odehrávaly schůzky řídicích důstojníků CIA a jejich informátorů. Naučili se podle fotografií poznat dva již odhalené agenty a čekali, až se opět objeví. Střídali se tam na směny, aby pokryli co největší část dne. První z agentů se dostavil za tři dny a během dopoledne zvládl hned několik schůzek. U jeho stolu to vypadalo jako na nějakém úřadě. Lidé přicházeli, nějakou dobu si povídali, občas si u toho vyměnili noviny, mobilní telefony nebo tašku pod stolem. Prodavač, který měl zrovna službu, prozvonil spojku a ta upozornila Ibrahima čekajícího v nedaleké kavárně. Ibrahim vyfotil odcházejícího informátora a nechal ho sledovat dvojicí svých mužů. Ti zjistili jeho bydliště nebo pracoviště a vzápětí i jméno.

Kromě dvou známých agentů prodavači občas zaznamenali podobnou aktivitu i u dosud anonymních cizinců. Tehdy je Ibrahim nafotil všechny, ale cizince sledoval sám, protože své lidi přece jen považoval za amatéry. V jednom případě se z neznámého vyklubal záletný obchodník, který se sem chodil seznamovat s mladými muži. I jeho si Ibrahim zdokumentoval, protože takový kontakt se mu mohl někdy v budoucnu hodit. Za tři týdny už měl Ibrahim zmapované všechny řídicí důstojníky a drtivou většinu jejich agenturní sítě.

Pan X sledoval jeho aktivity se vzrůstajícím znepokojením, ale rozhodl se zatím nezasahovat do děje. Ibrahim, i když to nevěděl, pracoval i pro něj. Pokud by se k panu X v budoucnosti obrátila stanice CIA zády, mohl by prodat informace o její síti informátorů Rusům nebo Číňanům.

Dokončení kurzu

Po dvou dnech měl Ajťák odcvičeno. Potápění ho bavilo, strach pod vodou neměl. Další dva dny si to už s Pavlem jen užívali. Občas pod vodou zahlédl Barbínu. Poznal ji jen díky jejím zcela neobvyklým růžovým ploutvím. Nikdo jiný takové neměl a Ajťák si ani nepamatoval, že by je kdy viděl. Barbína se

bleskurychle seznámila se všemi na palubě. Smála se, diskutovala v různých jazycích a pošťuchovala vyjevené Araby. Každý se s ní chtěl fotit. Ajťákovi se zdálo, že se na něj všichni dívají s nevyřčenou otázkou, proč chodí zrovna s ním. Rozhodl se to neřešit.

Foukal čerstvý vítr, takže se hladina pořádně zvlnila. Loď se nakláněla podél všech os. Lidé na palubě nechodili přímo, ale po různých křivkách, přičemž se chytali všeho, co bylo po ruce. Skleničky s nápoji jezdily po stolech sem a tam. Voda stříkala od přídě vždy, když se loď zabořila do vln.

„Nechceš si napsat test?“ vybafł na Ajťáka Pavel. „Kvůli počasí musíme jet na jinou lokalitu, takže máme hodinu čas.“

„Už teď?“

„Ponory máš, zbývá ti jen teorie. Buď to napíšeš teď, nebo cestou zpátky. Houpat se to bude stejně, jen budeš víc unavený.“

„Když myslíš...“ kapituloval Ajťák a dal se do testu.

Sedačka v salonu pokrytá igelitem na ochranu před mořskou vodou z mokrých pozadí potápěčů najednou prudce klesla, jak loď padala za hřebenem vlny dolů. Příď udeřila do hladiny s pořádnou ránou. Některé skleničky spadly na podlahu. V uzavřeném prostoru dolní paluby panovalo vedro. Ajťákovi se začalo dělat z houpání, vedra a lodních pachů nevolno, po holých zádech mu stékaly čůrky potu. Běžel mu časový limit na test. Pomalu uvažoval, že se zkusí vymluvit na neregulérní podmínky, když na něj Barbína houkla.

„Rychle to dopiš a pojd' nahoru. Jedou s námi delfini.“

Než stačil zareagovat, zmizela i s jeho fotoaparátem. Kruci. Z horní paluby slyšel výkřiky: „Dolphins, dolphins.“

Poctivě vyplňoval do formuláře správné odpovědi. Když test dokončil, zavolal na Pavla a s úlevou vyrazil za Barbínou.

„Zrovna odpluli,“ oznámila mu. „Tak co zkouška?“

„Jo, snad to dobrý,“ zabručel zklamaně. Delfíny na živo nikdy před tím neviděl.

„Neboj,“ uklidnila ho Barbína. „Test bude v pohodě a delfínů ještě potkáš.“

„Když to říkáš.“ Lehl si na sedačku s bílou matrací, posunul si kšiltovku na obličej a zavřel oči. Jakmile začal usínat, ozvalo se odspodu: „Brífink, všichni dolů.“ „Ty taky,“ doplnil za chvíli Pavel, když vystrčil hlavu ze schodiště. „Teorii jsi udělal, půjdeš s námi na ponor. Míša bude tvůj parťák.“

Ajták se překvapeně zvedl. O palubu níž ukázal Pavel na bílé plastové tabuli svůj náčrtek barevnými fixy. Černě nakreslil útesy, červeně proudy a zeleně vše živé včetně malé želvičky zdrhající pryč z tabule.

„Začínáme tady u hrany útesu. Klesneme do dvanácti metrů. Je tam písčné plato. S trochou štěstí můžeme potkat želvy. Spí v těchto místech, ale při prvním vyrušení odplouvají na moře. Naštěstí tu kvůli počasí před námi nikdo není. V jeskyňkách jsou perutýni, na dně trnuchy modroskvrnné a můžeme potkat i velkého napoleona. Na nic nesahejte. Všechno tam dole má buď ostré zuby, jedové ostny, nebo žahavá chapadla. Teď do gumy a za deset minut vás chci vidět na zádi.“

Zatímco se začali všichni rvát do neoprenů, zapálil si Pavel cigáro. Ajták si vzpomněl, že kouření mu v kurzu freedivingu označili jako velkého nepřítele potápění. Zřejmě další odchylka praxe od teorie.

Kapitán

Cestou lodí zpět k pobřeží se bavila Barbína se starým kapitánem. Ten seděl ve svém křesle na kuří nožce a upravoval směr plavby bosou nohou položenou na kormidelním kole. GPS navigaci měl zakrytou nějakým ručně slátaným přehozem, což Ajták považoval vzhledem k útesům všude kolem za poněkud odvážné. Tak alespoň doufal, že tudy nejede poprvé. Barbína ho oslovovala uctivě „rais“ – „šéfe“.

Ajták z rozhovoru rozuměl jen slovu Alláh, které se občas v jejich řeči vyskytlo. Tu a tam se kapitán obrátil i k Ajtákovu a něco mu vážně říkal. Ajtákovu nepřišlo zdvořilé ho upozornit na fakt, že nic z jeho proslovu nechápe. Nechal ho tedy vyprávět a lehce přikyvoval, jako že souhlasí.

Domů se dostali pozdě odpoledne. Hodili si věci na pokoj a šli se projít. Pozorovali v restauracích rodinky i bezdětné páry, jak si nakládají kupy grilovaných kuřat, hovězího a hranolků, líjí do sebe litry koly a piva, aby vše nakonec uzavřely brutálně přeslazenými dezerty. Krásné štíhlé Rusky na jehlových podpatcích proplouvaly kolem potetovaných Angličanů s vizáží fotbalových rváčů. Děti se honily v uličkách mezi stoly.

„Jdeš s námi zítra na vrak,“ oznámila mu Barbína na lehátku u hotelového bazénu a usrkla brčkem z vysokého plastového kelímku nějaký vícebarevný koktejl.

„To mě Pavel pustí? Ještě mi ani nedali průkazku,“ divil se Ajťák.

„Přesvědčila jsem ho,“ oznámila Barbína. „Nejdřív se mu to zdálo brzy, ale já si vždy prosadím svou.“

„Tak děkuju,“ pronesl nejistě Ajťák a napil se teplé koly s rumem.

Plavčíci postupně vyháněli skotačící děti z bazénů. Z tobogánů mizel poslední čúrek vody. Cítil se unavený z obou ponorů, vedra, dusíku v těle i stresu ze zkoušek. Nejraději by si šel hned lehnout. Ani neměl hlad.

„Neděkuj. Celkem ti to jde. Rozhodla jsem se tvůj výcvik poněkud urychlit. Bude to ponor s penetrací.“

Ajťák se uchechtl.

„Zase je vidět, na co myslíš. Budeme penetrovat vrak. Nemáš, doufám, klaustrofobii?“

„Ne. V dětství jsem se plazil v jeskyních. Vadí mi jen průlezy na výdech.“

„Tak to bude v pohodě. Uvnitř té lodě jsou celkem široké chodby. Jen dávej pozor ve strojovně.“

„To fakt jako polezeme dovnitř?“

„Zaručila jsem se za tebe, takže se spoléhám, že se budeš chovat dospěle a neuděláš mi tam ostudu.“

„Byla by ostuda, kdybych se utopil?“

„Je tam místo vždy jen pro jednoho,“ pokračovala Barbína a natírala se u toho mlékem po opalování na bříšku těsně nad svými miniaturními plavkami. Ajťákovi činilo velké potíže soustředit se na to, co mu říká.

„Nevejdeme se vedle sebe. Kdybys měl problém, mám dvoumetrovou hadici. Podám ti mezi nohama svou automatiku, vezmu si tu záložní, co ji nosím na gumičce na krku, a ty poplaveš pomalu za mnou. Je ti to jasné?“

Ajták při představě technických problémů v úzké uličce nějakého prorezavělého vraku, kdo ví, jak hluboko pod vodou, jen tiše polkl. Pak ho napadlo, jak dlouho by vydržel plavat v klidu s hlavou mezi jejími stehny, než by se o něco pokusil.

„Jo,“ zalhal.

„Teď jdeme na večeři,“ zavelela Barbína. „Objednala jsem na dnešek libanonskou. Mají tam šišu s jablečným tabákem. Po večeři vyrazíme na diskotéku.“

Ajták znovu tiše polkl.

■ Pan X

Pokud se na někoho vyptáváte, obvykle se to ten dotyčný dozví. Netrvalo dlouho a k panu X se doneslo z různých stran, že všichni pátrají po jeho kufříku. Snažil se poměřovat rizika spojená s jeho okamžitým vyzvednutím a náklady způsobenými zdržením celého projektu. Zničení zásilky v mořské vodě se nebál. Odesílatel ji velmi pečlivě zabalil a hermeticky uzavřel do kovového přepravního pouzdra odolného vůči vysokým tlakům.

Po důkladném zvážení všech pro a proti se rozhodl ještě nějakou dobu počkat, než zájem o kufřík opadne. Výrobu nové drogy ve velkém může rozjet stejně tak dobře za měsíc nebo za dva.

Zatím bude pokračovat v obvyklých obchodech a pokusí se něco vytěžit z přítomnosti toho arabského teroristy. Pan X měl takovou teorii, že každá situace, i když vypadá nepříjemně, v sobě skrývá nějaké příležitosti.

Vrak

Dlouhá cesta lodí k lokalitě s vrakem probíhala klidně.

„Brífink,“ zařval Pavlův hlas zdola. Po instrukcích se všichni převlékli do neoprenů a naskákali do příjemně osvěžující vody. Na signál se ponořili směrem k vraku.

Plachetnice Dunraven s kovovým trupem a pomocným parním motorem ležela od roku 1876 kýlem vzhůru na dně v bílém písku. Všechny její původní tvary se ztrácely pod nánosy podmořského života. Ajťáková skupina měla štěstí, protože kromě nich zde nebyli žádní další potápěči. Na zádi se objevilo velké kormidlo ve tvaru obdélníka umístěné hned za lopatkami lodního šroubu. Přestože se nejednalo o nijak obrovskou loď, udělaly na Ajťáka její rozměry dojem.

Vydechl, aby se ponořil hlouběji, a proplaval mezerou nad šroubem a upevněním kormidla. Potom roztáhl nohy s ploutvemi do strany jako nějaká ochrnutá žába, ohnul se v pase a hlavou dolů fascinovaně sledoval, jak další členové jejich skupiny proplouvají stejnou cestou a bubliny vzduchu vydechnutého jejich plícemi stoupají k hladině. Zatočil doprava dolů za Pavlem, až se ocitl ve 27 metrech těsně nade dnem. Takhle hluboko neměl správně co dělat, ale všichni kolem něj věřili, že to v pohodě zvládne. Barevný podmořský svět vyšísoval do modrošeda, protože červenou barvu a částečně i žlutou odfiltrovala masa mořské vody nad nimi.

Při pohledu na temný otvor v boku lodi se ho zmocnilo vzrušení. Vydal se dovnitř jako třetí v pořadí za Pavlem a Barbínou. Díry ve vraku dostatečně osvětlovaly vnitřní prostory lodě, takže potápěči nepotřebovali baterky. Hejna ryb pomalu plula kolem nich. Placatí rejnoci se skvrnitými zády a jedovými trny na konci svých dlouhých ocasů vylehávali klidně v písku. Opatrně je obeplul z boku, protože věděl, že v případě ohrožení by ho mohli smrtelně zranit. Dával si také pozor, aby prudkými pohyby nezvířil kaly, které by mohly ztížit cestu dalším potápěčům.

Paprsky rozrážely tmou. Tu a tam se objevil dravý červený kanic s bílými tečkami na těle. Pro ryby představoval vrak velmi dobrou adresu. Vydechnutý vzduch vytvářel kapsy nad jeho hlavou a hledal si cestu vzhůru otvory v prorezné lodní konstrukci. Ajťák se prosmýkl úzkým místem kolem parního stroje. Jako ve snu proplul strojovnou a nahoru dírou ve dnu lodi, kde už viděl další potápěče. A byl venku. Opět ho obklopilo namodralé světlo. Byl naprosto nadšený. Rozhodl se, že si nenechá ujít žádnou možnost, jak vlézt do další potopené lodi.

■ Poslední večer

Během osmi dnů potápění stihl Ajťák sedmnáct ponorů, včetně jednoho nočního. Začínal si věřit. Hodně věcí už dělal automaticky, aniž by o nich přemýšlel. Den před odjezdem už do vody nesměli, aby se jejich těla stačila zbavit mikroskopických bublinek dusíku, které by se mohly v důsledku nižšího tlaku za letu spojit ve větší a napáchat nějakou neplechu. Odpočívali s Barbínou vedle sebe na lehátkách a sledovali tmavou oblohu plnou hvězd. Všichni turisté už dávno odešli, takže měli pláž jen pro sebe. Ajťák spokojeně uvažoval, jaké to bude doma a co všechno ještě s Barbínou zažije. Optimisticky si představoval život s krásnou, i když trochu drsnou blondýnou po boku, kterou mu všichni chlapi závidí.

„Díky, žes mě sem vzala,“ řekl Barbíně.

„Rádo se stalo,“ usmála se dívka.

„Mám pocit, že nám to docela klapě,“ nadhodil.

„To ano,“ připustila.

„Chtěl jsem ti říct, že k tobě mám kladný citový vztah,“ prohlásil vážně.

„Díky,“ odpověděla slečna. I ona měla Ajťáka ráda. Původně mu chtěla právě teď něco důležitého sdělit, ale poté, co vyslechla jeho neumělé vyznání lásky, se to rozhodla odložit až po návratu domů.

Všechno je jinak

„Jak jako odjet?“ ptal se zmatený Ajťák. Byli zpátky z dovolené jeden den a už na něj vyrukovala s touhle novinou. „Vždyť nám to spolu tak krásně funguje.“

„Neber si to osobně,“ chlácholila ho Barbína. „Nemá to nic společného s naším vztahem. Prostě jsem dostala nabídku, která se neodmítá.“

„To ti někdo držel kudlu na krku?“

„Je to doktorské stipendium na prestižní univerzitě ve Spojených státech. Bez něj bych vůbec nemohla pomyslet na to, studovat na takové škole.“

Ajťák si uvědomil, že nenávidí Američany. Přitom až dodneška měl k USA celkem kladný vztah.

„Když jsi na to nepomyslela, proč jsi tam posílala přihlášku? A proč jsi mi nic neřekla?“

„Nepočítala jsem, že to vyjde. Nechtěla jsem tě zbytečně stresovat. Kdyby mě odmítli, nic by ses nedozvěděl.“

„To mě tu necháš samotného?“

„Miláčku, nebuď tak sobecký. Je to příležitost, která přijde jednou za život.“

„Tebe jsem bral, jako že jsi jednou za život.“

Barbína se shovívavě zasmála. „Nebudu mít teď času nazbyt, protože toho musím ještě mnoho zařídit. O kytky a poštu se mi postará sestra, takže s mojí nepřítomností nebudeš mít žádné starosti navíc.“

„Jak sestra?“ vykulil oči Ajťák. „Vždyť jsi mi tvrdila, že jsi jedináček.“

„Nebyla to tak úplně pravdivá informace,“ připustila váhavě Barbína. „Mám určité negativní zkušenosti, co se týká seznamování svých přátel s mojí sestrou.“

„Oni s ní špatně vycházeli?“

„Právě že s ní vycházeli až moc dobře,“ naznačila Barbína. „Naštěstí se vdala, má dítě a nejspíš pracují na dalším, tak jsem usoudila, že mi na ni trochu dohlédneš.“

Ajťák vykulil oči. Napadlo ho, jestli on má hlídat sestru, nebo sestra jeho.

■ Likvidace agenturní sítě

Když měl Ibrahim pocit, že získal dostatečné množství informací, svolal své druhy na bojovou poradu. Vysvětlil jim, že zasadí nevěřícím psům drtivý úder, veřejně je znemožní a očistí řady pravověrných muslimů od zrádců. S tímto obecným tvrzením všichni souhlasili a Ibrahim jim nehodlal dopředu prozradit, co to bude znamenat v praxi. Vybral si z nich tři nejspolehlivější osoby, které mu budou asistovat na místě. Ostatní požádal, aby mu pomohli vylákat informátory na schůzku do domu za městem. Pěkně jednoho po druhém.

V následujících dnech každého z informátorů, který se dostavil na místo setkání, nejprve mučil. Když mu řekl vše, co věděl, nechal ho přecíst do kamery prohlášení o své zradě a poté mu zezadu podřízl krk, jak se to naučil při rituální porážce ovcí. Jako muslim vždy podřezával zvířata zaživa bez omrácení. Záznam poprav y zrádců pak vyvěsil na internetu pro výstrahu ostatním.

Na stanici CIA zavládla panika. Znenadání přišli o celou agenturní síť. Jejich informátoři byli buď mrtví, pracovali pro obě strany, nebo odmítali ze strachu o život komunikovat. Navíc se na stanici důvodně obávali, že je prozrazena i identita řídicích důstojníků, a pokud by se pokusili rekrutovat nové informátory, protivník by na to rychle přišel. Nezbylo jim než obměnit větší část důstojníků a začít na zelené louce.

Watson musel přerušit hledání pana X. Byl teď na stanici jeden z mála agentů, jehož identita nebyla kompromitována. Okamžitě ho nasadili na nové úkoly. Nezbylo mu než dát svůj tajný úkol na nějakou dobu k ledu.

Panu X odhalení výzvědné sítě vyhovovalo. Představoval teď pro CIA jeden z mála místních zdrojů, což zvyšovalo jeho hodnotu na trhu. Navíc získal trumf v podobě Ibrahima, jehož plánoval předhodit časem CIA za sumu s pořádnou řádkou nul. Měl na tom ekonomický zájem a kromě toho byl z volně pobíhajícího teroristy poněkud nervózní.

Znovu na cestu

Ajták se nešťastně díval na několik kupiček knih, které mu věnovala Barbína v průběhu jejich vztahu. Hodně četla, ale měla malou knihovnu. Proto většinu přečtených výtisků zase rozdala. Naposledy mu donesla anglické verze knih Exodus a Bůh v troskách. Angličtinu ovládal dobře, a tak skončily u něj. Z chladničky vytáhl láhev merlotu a zručně ji otevřel. Od doby, kdy Barbína zmizela za oceán, mu dělalo víno společnost téměř denně. Neopíjel se do němoty, jen udržoval hladinku, aby mu nebylo další den špatně. Pil nejraději o samotě. Bylo bezva si s někým pokecat u piva, ale proč si neudělat doma party sám se sebou?

Najednou si uvědomil, že stačilo několik dní bez Barbíny a je úplně v háji. Musel na ni pořád myslet. Všechno mu ji připomínalo. Takhle to dál nejde, protože by brzy skončil jako alkoholik. Chvilí v duchu zvažoval různé možnosti, až se nakonec rozhodl na pár týdnů odjet. Neměl žádné povinnosti a v posledních letech se kvůli práci nikam moc nedostal. Tak si to volno trochu užije a snad přijde na jiné myšlenky. Podíval se na mapu světa, kterou měl na zdi. Aniž by o tom dlouho uvažoval, zvolil Thajsko. Každý, kdo tuto zemi navštívil, si ji pochvaloval. Hezké místo na potápění i turistiku za přiměřené peníze.

Klíče

„Díky, Kláro,“ řekl Ajták Barbíině starší sestře a podal jí na zastávce, kde si dali sraz, rezervní svazek klíčů. „Jsi hodná, že mi taky pohlídáš byt. Ještěže nás tvoje ségra seznámila, jinak bych nevěděl, na koho se obrátit. Moji kamarádi jsou tak trochu nespolehliví. Buď by tam ani jednou nezašli, nebo by tam naopak pořádali mejdany.“

„To je v pořádku. Pohlídam vám byty oběma.“

„Tenhle klíč je od vchodu, ten od bytu a ten malý od schránky. Na věšáku v chodbě jsou ještě další od kóje o patro níž. Kytky žádné nemám, takže je to čistě pro případ, že by se něco dělo. Když budeš mít cestu kolem, tak, prosím, vyber schránku, ať někdo nevybere mě.“

„Jasně, neboj,“ odpověděla Klára. Měla to v podstatě na cestě od metra k sobě domů.

„Přivezu ti něco hezkého z výletu,“ sliboval Ajťák.

„To ani nemusíš, opravdu mi to nevadí.“

„A můžu tě aspoň pozvat kafe?“ nabídl se. Přece jen mu to přišlo trochu hloupé ji o něco žádat, když se vlastně skoro neznají.

Klára se podívala na hodinky. Manžel odjel se synem k tchyni, již z duše nesnášela. Doma ji čekalo jen prádlo a úklid, které nikdo neocení. Kdo ví, kdy zas bude mít čas si v klidu s někým popovídat. Mimoto byla zvědavá, co její sestra na tomhle člověku vlastně vidí.

„Proč ne,“ usmála se na něj.

Bumiputra

V Malajsii má každý stejná práva, zvláště pokud je Bumiputra neboli Syn země. Toto označení se používá pro etnické Malajce. Každý Bumiputra má třeba nárok na slevu z ceny jakékoli nemovitosti včetně luxusních, zatímco etničtí Číňané a Indové nedostanou nic, i když jsou velmi chudí.

O většinu státních zakázek se mohou ucházet jen firmy vlastněné etnickými Malajci. V praxi tak vznikl systém zvaný místními Ali Baba. Ali, Bumiputra, je zapojen pouze pro získání zakázky, Baba, Nemalejec ji reálně odpracuje, načež odvede Malajci, který nemusel hnout ani prstem, část zisku.

Policejní inspektor Karunashankar Chattopadhyay nebyl Bumiputra. Patřil k sedmiprocentní indické menšině. Místo běžné čepice měl na hlavě sikhský turban s velkým stříbrným znakem uprostřed. Jeho křestní jméno znamenalo Milosrdný a příjmení vypovídalo o bengálském původu.

Aby se stal Karunashankar Chattopadhyay inspektorem, musel projevit mnohem více pracovitosti a diplomatických schopností než jeho preferovaní kolegové. Byl považován za spolehlivé kolečko ve velkém policejním stroji trpělivě

plnící svou roli bez zbytečných otázek. Nedával najevo, jak moc mu Bumi-putrové lezou krkem.

Jakmile mu jeho práce dovolila, utíkal k rodině, se kterou trávil veškerý čas. Nepil alkohol, jedl velmi málo masa, i když nebyl úplný vegetarián. O zimním slunovratu držel půst, rozdával pokrývky chudým a vůbec se snažil plnit své náboženské povinnosti. Chodil brzy spát a byl zvyklý brzy vstávat.

Inspektor Chattopadhyay měl, kromě jiného, na starosti vyšetřování ilegálních finančních operací, které páchaly zejména čínské organizované skupiny. Získal si respekt rozbitím gangu podvodníků vedených panem X, jenž vylákal přes miliardu dolarů od obětí v Číně a na Tchaj-wanu, když jim posílal falešné účty za kreditní karty a telefonní poplatky. Jen málo Malajců bylo schopno pochopit jeho sofistikované metody a čínským důstojníkům v tomto ohledu vedení tak úplně nedůvěřovalo. Pana X jako hlavu gangu sice nezatkl, ale měl ho úplně nahoře na svém seznamu.

Ani inspektor, bohužel, nenarazil na žádné informace, kde se může nalézat kufřík, o jehož tajném obsahu kolovala mezi zločinci i policií řada fám. Zdálo se, že se propadl do země.

Kafe

Ajták s Klárou seděli v pizzerii, popíjeli místo kávy červené italské víno a výborně se bavili. Klára po chvíli zjistila, že se jí s Ajtákem dobře povídá. Probírali veselé historky z práce a ze svých širších rodin. Klára si lehce postěžovala na svého manžela.

Když dopili sedmičku vína, zeptal se Ajták: „Poradila bys mi s pračkou? Hromadí se mi špinavé prádlo a nevím, jak ji mám nastavit, abych to oblečení nezničil. Je to hned za rohem.“

„Proč ne,“ souhlasila Klára bez váhání.

Ajták zaplatil a galantně jí pomohl do kabátu, což obvykle nedělal. Klára mu překvapeně poděkovala a marně vzpomínala, kdy se jí to naposledy poštěstilo. Když jí dával ve dveřích z restaurace přednost, prohlédl si se zalíbením její štíhlé nohy. Vzpomněl si na písničku Ty a tvoja sestra od skupiny No Name a rozhodl se dát Kláře přezdívku Dvojka.

Pohoda ve vaně

Agent Watson ležel ve vaně a popíjel koňak ze skleničky, kterou nechal mezi malými doušky volně plout po hladině. Destilát se v horké vodě nahřál, takže se dalo při jeho pití jen těžko poznat, kdy přecházejí výpary v tekutinu. Žádné ředění vodou nebo kostky ledu. Ne u tak drahého a kvalitního koňaku. Nepřiměřená cena měla ještě jeden žádoucí účinek. Neopil se. Chtěl si jen navodit příjemnou náladu a povzbudit mozek, ne být mimo.

Voda na Watsonových zádech stékala po nápisu USMC vytetovaném velkými modrými písmeny. Pod ním ho ještě doplňovalo latinské heslo „Semper Fidelis“ – vždy věrný, motto námořní pěchoty Spojených států. Obě jeho tetování splňovala direktivu, podle které byly zakázány všechny nápisy viditelné při oblečeném tričku s krátkými rukávy, velká plošná tetování nebo tetování s urážlivým obsahem. Někteří jeho bratři ve zbrani už těžko hledali volný kus kůže, na kterém by si mohli nechat zvětšit památku na své padlé kamarády, milované zbraně nebo různé vlastenecké symboly.

Už jako malé dítě byl Watson jiný. Nikdo si s ním nechtěl hrát na babu. Pokud ji měl, vybral si cíl a tak dlouho za ním běžel, až to dotčným vzdal. Nepohyboval se nijak zvláště rychle, ale dokázal každého uštvat. Byl zamklý a nerad se svěřoval se svými problémy. Často zkoušel, kam až může zajít. Svým přístupem si velkou oblibu nezískal ani u spolužáků, ani u dospělých. Jeho otec správně vyhodnotil tělnatého pubertálního syna jako adepta na kriminál a donutil ho nechat se nalít k mariňákům. Služba u námořní pěchoty ho naučila poslušnosti a spolupráci s ostatními. Zesílil a tuk se mu proměnil ve svaly. Stále si však držel odstup a trvalo dlouho, než začal někomu věřit. Byl opakem inspektora Chattopadhyaye. Nevycházel se svými nadřízenými, ale věřil ve svou vlast a její principy.

Přemýšlel ve vaně, jak zjistit, kdo se skrývá za přezdívkou pan X. Pátrání po ztraceném kufříku nikam nevedlo a podle toho, co věděl, ho zatím nenašel ani nikdo jiný. Nezbyvalo mu než vymyslet na pana X nějakou jinou návnadu. Naložili mu sice mnoho jiných úkolů spojených s budováním nové sítě informátorů, ale měl pořád jasně na mysli, jaké je jeho hlavní poslání.

Dvojka

„A máš mě aspoň trochu rád?“ zeptala se Dvojka. Ajťák se díval na její černé vlasy splývající po jeho nahém hrudníku. Leželi spolu na matraci umístěné uprostřed jeho obývacího křesla. Z rádia hrála tiše skupina Tři sestry. Fanánek zpíval: „Poruším celibát, nemusím se celý bát...“ Občas ho přehlušil zvuk výtahu zastavujícího v okolních patrech nebo štěkot psů odspodu, který panelová konstrukce spíše zesilovala, než tlumila. Venku už byla dávno tma.

„Ale to víš, že jo,“ odtušil.

„A je ti jasné, že nejsem moje sestra?“

„No jasně. Ty jsi ta tmavovlasá a tvoje sestra je blondka.“

Už se nezmínil, že jeho expřítelkyně Barbína je výrazně sebejistější a mnohem méně vdaná. Dvojka se k němu natočila obličejem a zle se na něj zamračila.

„Hlavně, že v tom máš jasno.“

„Ale není blondatá úplně všude.“

„To mi říkáš novinu. A je ti jasné, že jestli se o nás dozví, vyškrábe mi oči, svede mi manžela a nejspíš mi provede i spoustu dalších věcí?“

„Ona není žárlivá,“ namítl Ajťák nejistě.

„Je vidět, že ji opravdu moc neznáš.“

„Vždyť se odstěhovala někam do pytle a mě tu nechala. Formálně mi oznámila, že budeme přátelé, ale že se nemusíme omezovat, pokud někdo z nás potká někoho jiného.“

„Tím myslela sebe. Ty máš sedět na zadku a čekat, až se ti jednou ozve.“

„Ne, ne. Řekla my a několikrát to opakovala. My se musíme smířit, že se věci neustále mění, my musíme načerpat nové zkušenosti, my zůstaneme nejlepší přátelé. Navíc, kdo nás dva seznámil?“